

(7)

Dolarhyde megkockáztatott egy lépést Jake felé a csuklóján lévő fegyverre mutatva. A fejével az utcán lévő éktelen nagy monsterrum felé biccentett.

– Lelőtte... azzal a vassal. Honnan szerezte? Ugyanolyan fényeket lőtt ki vele, mint azok. – Jake-et a zavaros tekintettel börtorkáló Sorenson doki mentette meg a válaszádtól. Az arca arról árulkodott, hogy Doki még rosszabbul áll, ami a történetek megértését illeti, mint ő. Eszébe jutott, hogy látta Doki feleségét sikoltva az égbe repülni.

– Mi az ördög volt ez? – kérdezte Doki. A hangja remegett.

– Elvitték... Mariát... elvitték a feleségemet.

Emmett lépett Doki mellé vörös szemmel, a könnyek még mindig patakzottak az arcán.

– Elvitték a nagyapámat.

Egy hirtelen, hangos szisszenés hangzott a lezuhant égi démon felől, és erre mindannyian hirtelen elhallgattak. Jake hátrapördült, hogy megnézze. A lezuhant démon világító szeme teljesen elsötétült; holtabbnak látszott, mint korábban. Csakhogy attól még démon maradt...

Váratlanul a csuklófegyver elkezdett kikapcsolni. Jake és Dolarhyde együtt figyelte, mint csukódik vissza önmagába, elemről elemre. Jake reflexszerűen nyitotta ki a kezét, amikor a tenyerét keresztező fémpánt visszahúzódott. A vékony csövecskék gyűrűje, ami a fénycsóvákat tüzelte, most újra eltűnt a díszes karperec mintázott felületében. Másodpercek alatt ismét a legátkozottabb béklyó volt, amit valaha látott.

Lassan felemelte a fejét, míg tekintete találkozott Dolarhyde-ével. Látta, hogy bármit is érez e percben a másik – gyűlöletet, veszteséget, megrázódtatást, vagy ijedtséggel vegyes ámulatot – de egészséges adag félelem is volt a tekintetében, amikor Jake-re nézett. Jake kicsit feljebb emelte a fejét, a szeme hideg volt.

Azonban Dolarhyde szemében a tisztelet is megcsillant – annak elismerése, hogy Jake-nek volt mersze szembeszállni a démonnal. És mögötte a sötétebb tudatosság, hogy akár a fegyver tartozik Jake-hez, akár Jake a fegyverhez, azt akarja, hogy mindketten az ő oldalán legyenek...

Dolarhyde a démon felé nézett, aztán vissza Jake-re; a pisztolya még mindig a kezében. Jake biccentett, és előhúzta a saját revolverét. Lassan, vigyázva óvakodtak a dolog felé. Miközben lépkedtek, önkéntelenül megfigyelte, hogy miként mozog a másik férfi; megállapította, hogy Woodrow Dolarhyde sokkal több, mint pusztán egy megátalkodott gazember, akinek annyi a pénze, hogy már azt sem tudja, mit csináljon vele.

Dolarhyde nem volt gyáva, ezt meg kellett hagyni. Igazából az olyan ember magabiztosságával mozgott, aki egész életében mindenféle fegyvert használt mindenféle emberek meggyilkolására. Valószínűleg ő éppen olyan veszélyes, mint amilyenek Jake látszott Dolarhyde vagy a seriff szemében. Csakhogy Jake azt biztosan érezte, hogy a köztük lévő hallgatóságos fegyverszünetet a marhabáró tartani fogja – legalábbis addig, ameddig a hasznára van. Aztán amikor már nem lesz, addigra, gondolta Jake, ő már hetedét határon túl lesz a bossúja elől...

Közel lépdelték ahhoz a helyhez, ahol a démon hevert, orra félig az utcába temetve, mellette por és kőtörmelék halmozódott fel. Még közlőről nézve sem emlékeztette Jake-et semmilyen olyan lényre, amit élete során látott, kivéve talán a rovarokat, egy darázs teste, egy szitakötő szárnya, egy szitakötő akkora szárnyfesztávval, mint egy tehervagon, és minden oldalon öt szárnyal.

Dolarhyde újra a Jake csuklóján lévő fegyverre pillantott; csakúgy, ahogyan ő is. Még mindig csak egy csuklópánt volt, semmi más.

És a démon egész biztosan halottnak látszott; igazából úgy festett, mintha a feje majdhogynem leszakadt volna, amikor az elülső végéhez értek. A túlságosan is sok tűz lobogó fényénél tisztán beláttak a különös belsejébe.

Csak hogy nem volt túl sok néznivaló benne, legalábbis nem olyasmi, amit egy ember felismerhetne. Semmi vér, semmi szakadás, vagy emberi holttestek, csak egy üres lyuk. A Jake csuklóján levő fegyver nem moccant, mintha az a valami, aminek a meggyilkolására készült, már nem lenne ott.

– Lát bent valakit? – kiáltott Doki. A csődület többi része maradt ott, ahol eddig is volt. – Bent... bent van a feleségem?

Egyikük sem válaszolt, még mindig a démon rejtélyes kéréget bámulták, megigézve a látványától... mint egy kabóca burka, vagy egy elhagyott hernyógubó.

– Hahó! – kiabálta Doki.

– Nem, nincs itt! – válaszolt ingerülten Dolarhyde. Ahogyan a fia sem. Jake-re nézve kérdezte: – Halott?

Az megrúgta a csizmájával, nem túl erősen. A felszíne különösen kondult meg.

– Fémből van – mormolta meglepetten. Egy repülő gépezet? Egy pokoli gyilkoló masina. Újra a csuklóján lévő fegyverre pillantott, és a pisztolyát visszatette a tokjába. Elfordult, és indult vissza a többiekhez. Az Ezredes sötét arccal a nyomában.

Amikor újra csatlakoztak a városiak, és a farmerek gyülekezéséhez, Emmett azt kérdezte:

– Démonok? – mintha csak olvasna Jake gondolataiban. Csak hogy Meacham prédikátort kérdezte, nem őt.

A prédikátor láthatóan nem volt hozzászokva, hogy démonok jöjjenek látogatóba. Kétszer-háromszor is nekiveselkedett, mire ki tudta bökní:

– Nem tudom, hogy mi ez... De az biztos, hogy ráillik a leírás.

Ez újabb hosszú csendet váltott ki. Végül Doki fordult felbőszülten a prédikátorhoz.

– Hát ez meg mi az ördögöt jelent? Jézusom, prédikátor, mi az ördögöt jelent az, hogy „démon”? Bibliai halandzsa? A Szentírásról beszél? A pokol tüze, meg ilyenek? – Hangjából harag, neheztelés, és szomorúság áradt.

– Csillapodjon, Doki... – mondta Meacham, valahogyan megőrizve hangja nyugalmát. – Megijeszti a fiút.

– Csillapodjak? – kérdezte a kocsmatulajdonos félig kiabálva. – Azt mondja, hogy egy sereg démon jött ide, és elvitték a feleségemet – a mieinket – és azt akarja, hogy csillapodjak?

Jake felkapta a tekintetét, amikor Doki háta mögött valami árny tűnt tova a háztető felett, túlságosan is gyorsan ahhoz, hogy tisztán lássa. A démonfegyver felviláglott a csuklóján, és a körülötte állók mindannyian megfordultak: az arcuk megfeszült, amikor felemelte a karját. Azonban a fegyver nem alakult át, noha Jake hallotta a nehéz léptek puffanását, ahogy a démon tetőről tetőre szökölt. Újra eltűnt, mielőtt Jake tekintete elég messzire követehette volna, hogy legalább alaposan szemügyre vegye.

– Mi az? Hova ment? Ott van! Nem, ott! – Az emberek újra pánikba estek, néhányan közülük puskát ragadtak, és oda lövöldöztek, ahol azt hitték, hogy van, vagy lehet, mások pedig mindenhol szörnyeket látva mutogattak és kiáltoztak.

Kitört egy ablak, és fa hasadt, amikor a démon az egyik épület oldalán tört keresztül. Mindannyian hallottak egy nőt sikoltani, aztán egy puskát kétszer elsülni. Jake látta a torkolattüzet egy ablakon keresztül. Akkor egy férfi üvöltött, mintha valami elragadta volna a puskáját, és azzal együtt a karját is. Az ez után következő hangok túlságosan is rettenetesek voltak ahhoz, hogy emberiek legyenek, olyan hangok, amelyeket csakis egy démon adhatott ki. Valakinek a zsigerei az ablaküvegre csapódtak.